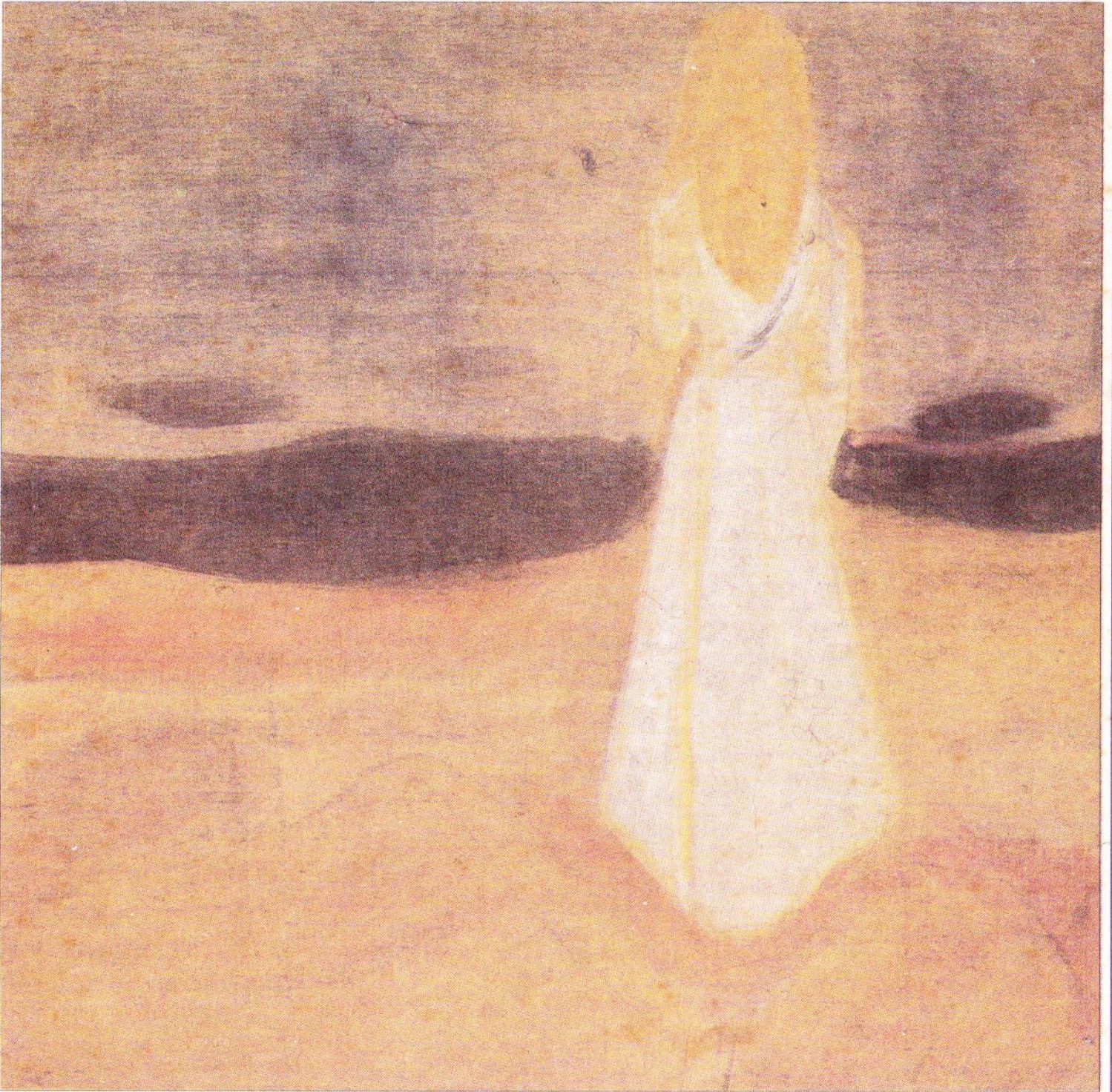

Kriton Dinçmen

HİÇLİK'TE RANDEVU

İLETİŞİM

KRİTON DİNÇMEN • Hiçlik'te Randevu

İletişim Yayınları 254 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 20 ISBN 975-470-339-6

1. BASKI «İletişim Yayıncılık A.Ş. Eylül 1993

KAPAK ve İÇ DÜZEN Ümit Kıvanç

KAPAK RESMİ Edvard Munch, Yalnızlar, 1906/7 (detay)

BİLGİSAYAR UYGULAMA Filiz Burhan

KAPAK BASKISI Ayhan Matbaası

İÇ BASKI ve CİLT Şefik Matbaası

İletişim Yayınları

Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7

34400 Cağaloğlu İstanbul

Tel. 516 22 60-61-62 • Fax: 516 12 58

Tarama & Düzenleme: FK* Kitaplığı

1961 yazında kısa bir gezi nedeniyle, Boğaz'ın, Karadeniz'i kucaklamak istercesine iki yana açılan kollarından Batı'dakinin üstünde kilometrelerce uzanan kumsalın Karaburun denen o düşsel köşesine gitmiştim. O, benim Karaburun'a ilk ve son gidişimdi. Bir daha uğramadım oraya. Yüz elli-iki yüz metre genişliği içindeki o upuzun ıssız sahil şeridi, ilk bakışta kumsalmış gibi duruyordu; ama biraz dikkatle bakıldığında, milyarlar ve milyarlarca minnacık deniz hayvanı kabuklarından oluştuğu görülüyordu. Sahil, bir yerinde bir tümsekcik yaparcasına kabarıyor ve, ondan sonra, ancak tanrıların gezinebileceği kadar kutsal bir sessizlik ve eldeğmemişlik...

Gepgeniş sonsuz bir sahil, sahili döven dalgalar ile insanı ürperten bir uğultu... İnsan sesi değildi... hattâ, bildiğimiz dalga sesi veya rüzgâr sesi de değildi o... Denizden, denizin diplerinden gelen baştan çıkarıcı, gizemli, ürkütücü, kahredici, arzulu, emredici, çekici, şehvetle dolu, ölüme sürükleyen, karşı gelinemez bir "gel! seni istiyorum!..." sesi idi o...

Tek başına gezinmeye başlamıştım... Ve, ona, işte orada rastladım. Denizden 60-70 metre içeride, 80-90 santim yükseklikte, 30-35 santim eninde ve 15 santim kadar kalınlığında bir mermer parçası kuma saplanmış dikine duruyor ve yukarı ortasından çıkan kurşun bir borudan parmak kalınlığında bir su, boşuna, gayesiz, hattâ faydasız olarak o kabukcuklar kumu sonsuzluğu içine akıp gidiyordu.

Bir çeşme idi. Garip, tuhaf, amaçsız, kimseye yaramayan bir çeşme... Nereden geldiği belli olmayan azıcık suyunu akıtıp duruyordu...

Kimseler yoktu etrafında. Kutsal bir ürperti içinde çeşmeye yaklaştım; susamış değildim, ama, o sudan içmek ihtiyacını duydum. Ve yaklaştığımda, mermerin üstünde insanı çıldırtan bir yazının kazınmış olduğunu gördüm: La Fontaine de Cécile, le 24 Juin 1922... 1961'de, Karaburun'da üstünde Fransızca olarak "Cécile'in Çeşmesi, 24 Haziran 1922" yazılı garip bir çeşme...

Aradan 30 yıldan fazla bir zaman geçti; ve bu uzun zamanın getirdiği ve götürdüğü pek çok yaşantı, heyecan, umut ile umutsuzluk, neşe ile hüznün... Ama, bilmem neden, o gün yaşamış olduğum o gizemli rüyanın içimde daima tüm canlılığı ile devam etmekte olduğunu hissediyorum. Ve bir soru: Kimdi o Cécile? Ne arıyordu o Fransız kadın o ıssız sahilde? Hem de, dünyanın karmaşalar içinde çalkandığı o 1922 yılında... Ve, kim yapmıştı o garip çeşmeyi Cécile'in anısına? Cécile'e ne olmuştu?

Otuzyıldır bu soruların cevabını arıyordum. Her ne pahasına olursa olsun, o cevabı bulmam gerekiyordu. Bazen, bu soruların içimi bir sıtma nöbeti gibi yaktığını duyuyor, kafama üşüşen binlerce düşüncenin çılgın bir duygusallıkla katmanlaşarak sorduklarımın cevabını oluşturmaları, karşıma netleşmiş bir cevap olarak çıkabilmeleri için varoluşumu zorladıklarını görüyordum.

Ve, işte bu cehennem gecesinde gene Karaburun'a gittim... Sanki aradaki o otuz yıl hiç geçmemiş gibi... Hep aynı sahil, sahilin ortasında Cécile'in çeşmesi ve etrafında yüzbinlerce ses,

uğultu, umut, korku, yaşama ve ölme, ışık ile renk ve karanlıklar, deniz kızları ile ölüm şarkıcılarının duaları, sevmeye ve aldatılma ile köpek ulumaları ve gözlerinden fırlattıkları upuzun kuyrukları ve yırtıcı kuş tırnakları ile sevgililerini kamçılıyıp etlerini koparan melekler, ve şehvet ve de yokluktan oluşan bir hiçlik senfonisi... Bir anda ben de varlığımdan sıyrıldım ve de kahredici boşluğun bir parçası oldum...

İşte, o zaman, yıllarca aradığım suallerin cevabını bir günlükte, bir anı defterinde buldum. La Fontaine de Cécile'in bir yanında açık duran, o korkunç fırtınanın içinde delicesine bir devinimle yaprakları bir sağa bir sola uçup giden, fakat biraz sonra çıldırtan bir uyum içinde yanyana gelip parçalanmış kapağın içine yeniden yerleşen bir günlük...

Eğildim, kutsal bir emaneti, kutsal bir kitabı ellerime almışçasına günlüğü aldım, öptüm, alnıma götürdüm... Gözlerim ışıklandı, satırlar nurlandı ve okudum... Ateşler içinde yanarak okudum, ve okuduklarımı yaşadım...

Birçok şeyler var ki, düş dahi olsalar, kuvvetle gerçekleşmiş gibi algılandıklarında gerçekleşmiş olurlar...

1992 Kasım, K.D.

Heybeli'nin
karşısında bir yer

Evet, sevgili günlük! İşte, tanışma günümüz geldi. Zaten, esasına bakarsan, bunun çok önceden gerçekleşmesi gerekti. Uzun zamandır ki, ancak ikimiz beraber olduğumuzda bir varlığı oluşturabileceğimizi anlamış durumdayım. Ve, bundan sonra, sen benim sırdaşım olacaksın! Sırdaştan da çok, bir arkadaş! Düşüncelerimi, yaşantılarımı, beklentilerimi paylaşacağım gerçek bir dost! Rahatçasına, korkmadan, çekinmeden kendimi serebileceğim ve -daha önemlisi- kendimi seyredebileceğim bir ayna olacaksın... Ama, önceden kendimi sana tanıtmam gerek! Ben Cécile! Cécile Carpentier... On yedi yaşında, ufak-tefek, lisenin ikinci sınıfında okuyan, tahta göğüslü, çirkince bir kız! Esasını istersen, basbayağı çirkinim işte... Gözlerimde ileri bir miyopluk olduğu için de, kapkalin gözlük taşıyım. Aynaya baktığımda, kendimi pek o kadar da çirkin görmüyorum... Ama, evvelsi gün ayağıma annemin ince ipek çorapları ile uzun topuklu iskarpinlerini geçirip yazlık pembe etamin elbisemin göğsünü açarak ayna karşısında Mistinguett havalarında poz verirken Julie teyze tarafından yakalandığımda söylediği o “sen, güzel bir kız olmadığın için, bil ki, tek övünebileceğin ve ileride evleneceğin adama tek verebileceğin şeyin iyi bir ahlâk ve kusursuz bir katolik terbiye olacaktır... Diğer kızlara bakma! Onlar saçlarıyla, göğüsleri ve kalçaları ile pek çok kusurlarını örtebilirler” sözlerinden sonra ayıldım ve çilli yüzümün iki yanından aşağıya sarkan cansız saç örgülerim, bir mandalina kadar dahi olmayan göğüslerim, çarpık bacaklarımla “çirkince” değil de, basbayağı “çirkin” olduğumu anladım; ama, gene de tatlı bir tarafım var... Şimdi, senin Julie teyzenin kim olduğunu sorduğunu biliyorum; söyleyeyim sana... Julie teyze annemin uzak bir akrabası olur; ne var ki, ben kendimi bildim bileli onu hep bizim evde gördüm; evlenmemiş, kupkuru, birbirinden uzak iki düğme deliğinin içinde hep kuşku ile dolanıp duran ufacık gözleri, uzun-sivri burnu, seyrekleşmiş saçının çirkinliğini örten ve hiç çıkarmadığı bonesi, dümdüz siyah uzun elbisesi ile evin namusunun bekçiliği ve de mahallenin dedikodu taşımacılığı vazifesini üstlenmiş gibidir. Benim her işime koşuşur da, esas uğraşı hepimize akıl kâhyalığı yapmak... Hattâ, bunu babama da yapmaktan geri kalmaz! Bırakın babamın bizimle olan ilişkilerini, onun işyeri ile, çalıştığı fabrikadaki arkadaşları, memurları ve işçileri, hattâ fabrikanın müdürü ve başmühendisi mösyö Breton ile ilgili olan tüm olup bitenleri öğrenir ve kanaat ile kararlarını uluorta söylemekten çekinmez. Annemin en iyi dostu ve yandaşıdır. Annemle Julie teyze, gündüz fısıldaşıp kararlaştırdıkları konuları, akşam yemeğinde, sanki daha o anda akıllarına gelmiş gibi ortaya atarlar, ve, başka birinin farkedemeyeceği gizli bakışmalar ile anlaşılarak istekleri yönünde gerçekleştirmeye çalışırlar. Evet, ikisi de yalancıdırlar... Annem de, Julie teyze de... Eminim ki, babamı ve beni aldatmaya kalkıştıkları gibi günah çıkarmak için haftada bir taşındıkları sokağımızın ilerisindeki kilisenin papazını da aldatırlar. Babam mı ne yapar? Babam hayatında ne yaptı ki, bu konuda ne yapsın! “Peki, güzel karıcığım, haklısın karıcığım... doğru, Julie...” der durur... Babamın, bir gün olsun, fikrini ortaya attığını, bir konuyu tartıştığını, hakkını elde etmek için ağzım açtığını görmedim ki... Hep böyle bir günün geleceğim, babamın da haklı bir isteğinde ısrar edeceğini, kızacağım, bağıracağım bekledim... Olmadı... Olmayacak da...

Bugün gerçekten kötü geçti. Okulda Noel ve Yılbaşı şenlikleri için hazırlıklara başlanıyor. Müdire madam Monique, bizim sınıf ile son sınıf öğrencilerini gruplara ayırarak, kendilerine çeşitli görevler verdi. Noel kutlamaları arasında yapılacak İsa'nın doğumunu canlandıran ahır dekoru ile bebek İsa, Meryem Ana ile Aziz Yusuf ve melekler, çobanlar ve de hediye getiren kâhinlerin yerine geçecek çocukları seçtiği gibi, koroda duaları ve şarkıları okuyacakları da seçti; Yılbaşı akşamı eğlencelerinde şiir ve şarkı okuyacak, dans edecek, monolog okuyacak, hattâ şaklabanlıklar yapacakları da ayırdı; ve, bu arada, pek fazla yeteneği olmayanlara da, renkli kalemler ile çizilecek süslü davetiyeleri evlere dağıtma, gelecek davetlilere yer gösterme, toplantı salonunu temizleme ve tertipleme gibi daha basit işler verdi. Herkes kendi grubuna doğru gittikten sonra, sırada bir ben, bir de kekeme Ernestine kalmıştık; Ernestine'e doğru baktığımda başını eğmiş ağlıyordu... Tüm cesaretimi toplayarak madam Monique'e beni hangi grupta görevlendirdiğini sormak için ağzımda bir iki kelime gevelemeye çalıştım. Hayır! Ne bana ne de Ernestine'e herhangi bir görev vermemişti. Ancak, her ikimiz de, grup başkanları lüzum gördüklerinde, herhangi bir gruba "kendi yeteneklerimiz nispetinde" yardımcı olabilecektik! Buz gibi kaldım! Çocuklar ise gülümsüyordu... Akşam okuldan çıktığımda pis bir yağmur yarı karanlık sokağımızın her zamanki çamurunu koyu bir balçığa dönüştürmüştü. Ayakkabılarım ile siyah uzun çoraplarım çamurlu, gözlerim yaşlı eve girdim. Hiçbir şey söylemeden yemek saatine kadar odama kapandım. Şimdi boş gözlerle, ıslak dar sokak ile karşı evin karanlık gölgesine bakıyorum...

30.10.1920

Neden, ama neden tüm bunlar oluyor? Neden haksızlık kavramı yaşantımıza egemen oluyor? İsyan etmemin de bir faydası yok! Kime karşı isyan edeyim? Tüm dünyaya, tüm yaşama mı? Sonra, isyan etsem de, beni dinleyecek olan kim?

Gerçekten de, şimdiye kadar, okuldaki genel havaya karışmış değilim... ama, hiç olmazsa, bunu, kendi çekingenliğime veriyordum... yahut da, diğer çocukların yaptıklarını anlamsız ve boş olarak görmeme veriyordum... Ama, şu günlerde okul ile aram iyice açıldı... Ne kimse ile ben konuşuyorum, ne de kimsenin benimle konuşmaya niyeti var!... İçimdeki bu huzursuzluğu açabileceğim, dertleşebileceğim tek bir insan olsa! Evdekilerle konuşsam... Ama, onlar da madam Monique'den veya okuldaki çocuklardan daha yakın değiller ki, bana... Onlar beni anlayacaklar mı?... Daha doğrusu, onlar beni anlamak isteyecekler mi, beni dinleyecekler mi?.. Hiç olmazsa, onlar, benim dostum olsalardı...

7.11.1920

Çok yalnızım! Okulda önemsenmiyorum... Evde de beni dinleyecek hiç kimse yok! Ama, konuşmam gerek... Okulda gördüğüm bu, hakaretten de öte, bu varoluşumun inkârı olayını birisine açmam gerek! Benimle konuşacak bir kimseye... Sen, sevgili günlüğüm, sen konuşamıyorsun ki... Bir anne, bir baba ile konuşmam gerek... Hattâ, konuşacağım kimse bir Julie teyze olsa da... Ne olursa olsun, yarın akşam, tüm bu olup bitenleri evdekilere anlatacağım... Hiç olmazsa, bir yakınımın, benim yakınım olması gereken birinin bakışı ile karşılaşacağım... Bir yakınımın tek bir bakışına da razıyım...

Akşam yemeğe indiğimde, konuyu bizimkilere açtım. Müsamereden, madam Monique'in tutumundan, çocukların küçümsemelerinden sözettim; hattâ, tüm bunlardan evde sözetmem veya etmemem hususunda şu son günlerde duymakta olduğum tereddütü de anlattım... Sonra, sustum. Cevaplarını bekliyordum. Fazla beklemedim, sevgili günlüğüm... İlk olarak, Julie teyzenin yılan dili kendisini belli etti. Madam Monique ne yaptığımı biliyordu... herhalde kekeme Ernestine'e şiir okutacak değildi ya... bana gelince, benim de okulu temsil edecek ve sahneye çıkacak fazla bir halim yoktu... kaldı ki, Noel ve Yılbaşı şenlikleri gibi soytarlıklar katolik dürüstlük ve ahlâka uymadığı gibi, harp sonrasında azgınlaşan dinsizlik ve ahlâksızlığın ifadelerinden başka bir şey değildi. Anneme baktım... Sanki bir şey yokmuş gibi, çenesine iyi oturmadığı için her ısırıkta yalpalayan üst çene protezi ile bifteğini çiğnemekle meşgûldü. Babamın bir ara yüzünün sarardığını, göz bebeklerinin kocamanlaştığını ve iki eliyle masanın kenarını avuçlayarak "fakat, sizlerin bu davranışı zavallı Cécile'e haksızlıktan başka bir şey değildir" dediğini gördüm. Bir süre masaya bir sessizlik çöktü... Herkesin lokması ağzında kaldı... Sonra, annem, ağzındaki lokmayı yuttu, babama döndü ve beklenmedik bir hınç ile bağırmaya başladı: "Öyle mi, bu yaptığımız sevgili kızma karşı haksızlıktır, öyle mi?... Kızına yapılan bu haksızlığa aslan kesiliyorsun da, sen, bunca yıllık evlilik yaşamımızın içinde bana... karına... ne verdin ki? Ne tür bir mutluluk verdin ki, etrafındakilerinden de kızının mutluluğunu korumalarını istiyorsun!..." Hiçbir şey anlayamıyordum, konu nasıl başlamış ve saniyeler içinde nereye dönmüş gidiyordu... Annem hızını alamamış, çılgın gibi bağrıışmalarına devam ediyordu: "Ne verdin bana, söylesene bana ne verdin ki ben de sevgili kızının mutluluğu üzerine titreyeyim! Silik, işinde bir türlü ilerleyemeyen, müdürü mösyö Breton'un kuklası, onun ağzının içine bakan miskin bir herifsin! Memurlarla işçilerin senin hakkında ne düşündüklerine bir baksana! Sorsana onlara! Sor! Seni sayan tek bir kimse var mı ki, karın ve evdekilerin seni saysın... Beni bu çamurlu sokağın karanlığında gömdün ve gerçekten gömülünceye kadar buradan çıkmayacağımı biliyorum... Sen nedin ki, kızının öğretmenlerinden soyadma saygı beslemelerini, çirkin kızma iltifat etmelerini bekliyorsun..." Babama hakaretler yağdırıyor, bir türlü susmuyordu... Tüm bunlara babam ne mi yaptı? Her zamanki gibi... Sustu... Sonra da "ben zaten bu evde ağzımı açtım mı, kıyameti koparıyorsunuz... Zaten kararımı verdim... artık hiç konuşmayacağım... Haklısın, haklısın karıcığım..." dedi, ve, bifteğine devam etti... Şimdi de, benim ne yaptığımı soracaksın, değil mi? Yemeğimi yedim... Ama tuhaftır... Biliyor musun? Şu anda pek de üzüntülü değilim...

15.11.1920

Haklısın! Birkaç gündür sana tek bir satır yazmadım! Ama, neyi yazayım? Bir şeyin yazılması için, bazı şeylerin olması gerek! Bir şey yok ki, herhangi bir şey olmadı ki... Çocuklar, bir ay sonraki kutlamaların hazırlıkları ile meşgûl... Herkes kendi aleminde... Ama, hep beraber! Ne güzel şey değil mi? Hem kendi aleminde olacaksın, hem de etrafındakilerle ortak yaşamın tadını çıkaracaksın! Eğlenmelerine bir şey demem de, kızların aralarında, bir gün önce oğlanlarla yedikleri haltları anlatarak kıkırdamaları yok mu?... Kızıyorum onlara! Yok! Yok! Sana karşı dürüst olmam gerek! Kıskanıyorum onları! Basbayağı kıskanıyorum! Bir erkek elinin beni sarmasını, göğüslerimi okşamasını, bacaklarımın arasında dolaşmasını öyle istiyorum ki...

Bugün okulun Yılbaşı Eğlencelerini Tertip Kolu'nun toplantısı vardı. Son dersten sonra bizim sınıfta bir araya geldiler. Tabii, benim hiçbir işim yoktu... Okulda kalmama da hiçbir neden yoktu... ama, bilmiyorum neden, bir türlü kitaplarımı, defterlerimi toparlayamıyordum... ya bir kitabı unutuyor, ya sınıfın arkasındaki elbise askı yerinde atkımı veya şapkamı arıyordum... Ve, gayet tabii!, unuttuklarımı aramak için ikide bir sınıfa girmek zorunda kalıyordum... Emin ol ki, hiç istemiyordum o ukalâ, kendini beğenmiş şımarıkların içine girmeyi... Ama, eşyalarımı da keyifleri için bırakamazdım, ya... Ne var İti, sınıfın kapısını her açtığımda tüm başlar bana çevriliyor, yüzler alaycı ve aşağılatıcı ya da kızgın bir ifade alıyordu... Nefret ediyordum onlardan... Gözlerimizin karşılaşmamasına bilhassa özen göstererek unuttuğum şeyi alıp hiçbir şey söylemeden çıkıyordum... Dördüncü kez kapıya doğru gidiyordum ki, kısa saçını, alnını ve yüzünü dört köşe çevrelercesine tarayan ve daima göğüslerini erkek çocukların gözlerine sokmaya çalışan Annette, tüm kızların gördükçe iç çekiştikleri Jean-Paul'e sokuldu, ve, küçümseyen bir ifade ile “görüyorsun, toplantı halindeyiz! bizi rahatsız etmeye hakkın yok! senden isteyeceğimiz bir şey olacaksa sana söyleriz... lütfen ne alacaksan al ve toplantıyı bozma!” demez mi? Sonradan düşündüm... Neden böyle olaylara sebep oluyorum?...

Hiç! Anlatacak hiçbir şey yok! Zaten, olan bir şey de yok!...

13.12.1920

Annemden, babamdan, yılan dilli Julie teyzeden, madam Monique'den, Jean-Paul'dan, tüm çocuklardan, okuldan, evimden, insanlardan nefret ediyorum. Bir kaçsam! Bir kaçabilsem!... Tek başıma yaşayacağım, etrafımda yalnızca maymunlar ile ağaçların... bir de senin olacağın boş bir adaya kaçabilsem...

Ne olduğumu bilmiyorum... Dün sabah yataktan kalktığımda, ayaklarımda tuhaf bir dermansızlık oldu... Sanki, ayaklarım tutmuyor... Ağrım-sızım yok... Hattâ, yatakta ayaklarımı rahatça oynatabiliyorum... Ama, ne ayakta durabiliyor, ne de adım atabiliyorum... Ayaklarım beni çekmiyor gibi... Boş bir çuvalmışım gibi çöküp düşüyorum... Dört yıl evvelki yazda, iki haftalık bir tatil için annemin taşradaki akrabalarına gittiğimizde, komşumuz olan tekerlekli sandalyeye mihlanmış yaşlı mösyö gibi bir şey oldum... Evdekilerde bir telâş, bir telâş... Kimsenin bir şey anladığı yok... Babam işe gitmedi... Aile doktorumuz mösyö Corot'yu yatağından kaldırıp eve getirdi; ayaklarıma baktı, ağzımı açtırıp boğazıma baktı, mafsallarımı elledi... Onun da fazla bir şey anladığını zannetmiyorum... Sana bir şey söyleyeyim mi? Bizimkilerin bu telâşı, ne yapacaklarını bilmeden etrafta dolaşmaları hoşuma gitmiyor değil... Herkesin gözündeki endişe ve korkuyu görmekten tuhaf, acayip bir zevk duyuyorum... Bu sabah, galiba, ayaklarımdaki kuvvetsizlik daha da arttı... Artık, tuvalete gidebilmem için annem ile Julie teyzenin beni kucaklamaları gerekiyor... Doktor Corot gene geldi... Hotel Dieux'den bir nöroloji profesörünün konsültasyonunu istedi... Şenlik artmakta, desenize...

Pamuk Prenses'e benziyorum. Gece-gündüz yanan sobanın tatlı ılıklığı içinde, süslü-püslü yatakta kurulmuş oturuyorum. Profesör sivri sakallı, ince kelebek gözlüklü bir adam. Muayeneden sonra Doktor Corot ile konuşurken, ayaklarımdaki bu hastalığın "heyecandan" ileri gelmiş olduğunu söylediğini duydum... Hoppala! bu da nereden çıktı!... Ama, ne olursa olsun, bu hastalığımın bana yararı da yok değil!... Bir defa, okuldaki Noel ve Yılbaşı törenlerinin saçmalıklarına katlanmaktan kurduldum... Hele çocukların ukalâlıkları ve alaycı gülümsemeleri yok mu... kahrolacaktım!.. Ayrıca, bizim evdekilere de iyi bir ders oldu... "Cécile'ciğim nasılsın?" yukarı, "Cécile'ciğim iyileştin mi?" aşağı... "aman kendini üşütme Cécile'ciğim... sütünü iç Cécile'ciğim"lerin arkası kesilmiyor... Hani, benim hastalığım "heyecandaymış? Bizim keçi sakallı profesör öyle demedi mi? Nedense, o kelimeyi ağzına alan yok! Zaten, doktorlar gittikten sonra annemle Julie teyze odanın dışında tartışırken, Julie teyzenin "bacak kadar kızda heyecan da ne oluyormuş! ya hastadır, ya değildir! terbiyesizliğe heyecan adını takmışlar..." diye dırlandığını duydum... Neyse ki, babam "meslek adamlarına saygısızca davranmanız doğru olmaz... herhalde bildikleri bir şey vardır" diye araya girdi de, bizimkilerin dedikodularını kesti...

Hastalığımın ne olduğunu ne ben, ne de evdekiler anladık. Dün akşam üzeri tuvalete gitme ihtiyacım oldu: baha yardım etmeleri için anneme seslenecektim ki, birden, ayakta durabildiğimi farkettilim... Bilmiyorum nasıl oldu, ama, biraz gayretle ve duvarla etraftaki eşyalara tutunarak tuvalete kadar yalnız başıma gidebildim... Ve, akşama doğru da hiçbir şeyim kalmadı... Gerçekten, bu hastalığımın hiçbir şey anlamadım; sebebi ne idi, neden geldi, nasıl geçti... bir türlü aklım almıyor... Yarın yeniden okula gideceğim. Desene ki, tatsız günler, o her zamanki kahrolasica hayat tekrarlanıyor...

Mutluyum! Gerçekten mutluyum!... Evet, sevgili günlüğüm... Tuhaftır insan... mutsuz olduğunda derdini anlatacak birisine muhtaç ise de, mutluluğunda dostunu unutuyor... Ben de, bu son günlerde, seni, benim tek dostum ve sırdaşım olan seni unuttum... Ama, öylesine mutlu idim ki, bu yoğun mutluluğu kafamda, düşüncemde, coşkuymda, beynimde, kalbimde, etimin içinde, tüm varoluşumda duyumsamak istiyordum... İstiyordum ne demek! İstiyorum!.. Mutluyum! Dün mutlu idim, bugün mutluyum, yarın da mutlu olacağım... Mutluluğum öylesine kocaman ki sadece beni değil, tüm insanları, tüm dünyayı, tüm iyiliklerle kötülükleri ve de güzelliklerle çirkinlikleri kaplıyor... Güneşi kaplıyor, yıldızları ve göğü ve de esen rüzgârı, yaşamı ve de ölümü kaplıyor... Varoluşu kaplıyor... Seviyorum, aşığım ben... Ben, Cécile Carpentier, aşığım! Jean-Paul'ü seviyorum... Öylesine seviyorum ki, artık okulu da, okuldaki tüm çocukları da, Annette'i de, madam Monique'i de, evimizi de, babamı da, annemi de... evet, evet... yılan dilli Julie teyzeyi de seviyorum... yılanları da, fareleri de seviyorum... Evet, yanlış duymadın, Jean- Paul'ü seviyorum... Ve, ve, ve o da beni seviyor! Biliyorum... Anladım... Beni sevdiğini her şeyi ile belli etti... Şimdi artık tüm kızlar kıskançlıklarından çatlasınlar... Acıyorum onlara... Hele Annette'e... Şimdiye kadar ne beni anlamışlardı, ne de Jean-Paul'ü... Hastalıktan iyileşip okula gittiğimin ertesi günü, daha ben hiçbir şeyin farkında değilken, gran kurdaki büyük teneffüste bana doğru geldi Jean-Paul... Yüzündeki o gülümsemeyi, o tatlılığı, bir masal prensini andıran o havasını hiç unutmayacağım... Elinde, okulun ön bahçesinden kopardığı bir tek kırmızı gül ile bana yaklaştı ve onu bana uzattı... Hastalığımın ve okuldaki Noel ve Yılbaşı kutlamalarında bulunamadığımdan çok üzülüğünü, her şeyden fazla da, Kutlama Tertip Kolu'nun toplantısı sırasındaki Annette'in bana karşı davranışı nedeniyle özür dilemek istediğini söyledi... Ve, sonunda da, dünyanın en tatlı gözlerini milyonlarca yıldızın parıltıları ile süsleyerek, istediğim zaman gruplarına katılabileceğimi ekledi. Böylesine bir duygu yoğunluğuna ve coşku şelâlesine alışkın ve de hazır olmadığım için, şaşkınlığımdan ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum; bana uzatılan gülü almak için acemice uzattığım elim öylesine titredi ki, nasıl oldu bilemiyorum, çiçek yere düştü... Kıpırmızı olmuşum... Ama, Jean-Paul, bir şey olmamış gibi gayet rahat hareketlerle yerden gülü aldı, eliyle avucumun içine yerleştirdi, ve önümde yumuşakça eğildikten sonra geri dönerek arkadaşlarının yanına döndü. Binlerce renk ve ışık aşka dönüşerek dünyanın en güzel seslerinden oluşan bir girdabın içinde çıldırtan bir devinime başladı... Bir süre sonra kendime geldiğimde, elimde gül, sınıfta oturuyordum... Aydınlanma Çağı'nın nedenlerini anlatan mösyö Marcel, saçsız başının parıltıları ile yeni traş olmuş şişman yüzünün kızılığı içinde büsbütün kocamanlaşan patlak gözlerini açmış hayretle bana bakarken, çocuklar kıkırdıyordu... Ben ise, mutluluk içinde, gülü öptüm. Akşam yemeğinde bütün aile sofrada toplandığında, Jean-Paul'ün bana aşık olduğunu ve bensiz bir yaşamı düşünemeyeceğini herkesin içinde bana açıkladığını ve bana bir nişan hediyesi olarak bir gül verdiğini söyledim. Babam anlamsız gözlerle beni süzüyor, annemin ağzı açılmış ve içinde yemeğin lokması görülüyor, Julie teyze ise sol eli ekmeğe uzanmış ve sağ elinde çatal donmuş duruyordu. O akşam hiçbirinin ağzından tek kelime çıkmadı. Tabii, anladığın gibi, ben artık nişanlı bir kıyım; bu durumu da, nişanımın, yani Jean-Paul'ün bana gülü verdiğinin ertesi günü okuldaki diğer çocuklara söyledim. Ama, onlarda, nedenini anlayamadığım tuhaf bir tepki yarattı... Ne sevindiler, ne kızdılar, ne de güldüler... Sadece, bana korku ve kuşku ile baktılar... Ve, o günden beri de hep

öyleler... Umurumda değil! Ben seviyorum ve, en önemlisi de, okulun en yakışıklı çocuğu tarafından da seviliyorum... “Seviliyorum” derken, esasında “sevildiğimi anlıyorum” demem gerek; çünkü, o ilk günden sonra Jean-Paul benimle konuşmadığı gibi bana da hiç yaklaşmadı; herhalde, o, kendi açısından, aşkımızı ve nişanımızı açıklamak istemiyor.. Ama, her hali ile aşkını ve bana duyduğu bağlılığı gösteriyor...

Dün akşam üzeri ben kadın oldum! Artık, kadını! Jean-Paul'ün kadını! Gururlu ve mutlu gerçek bir kadın! Okuldan çıkarken Jean-Paul bana işaret etti; adımlarımı yavaşlattım, diğer çocukların pek kullanmadığı yan kapıdan çıkıp ilerideki köşede bekledim; çok geçmeden, Jean-Paul bana yetişti ve ailesi bir ahabalarına akşam yemeğine gidecekleri için, evinde bir süre kalabileceğimizi söyledi. Ben zaten böyle bir teklifi bekliyordum; şu son günlerdeki ısrarlı suskunluğunun arkasında tüm aşkı ve arzulan ile bana atılmasını bekliyordum. Bir erkeğin evinde olmak, yatağına girmek ne kadar güzel! Benim sadık dostum, sırdaşım, sevgili günlüğüm!... evet, Tanrı'nın insanları yaratmış olduğu o ilk günden beri hiçbir kadın ve hiçbir erkek O'nun ulu yaratıcılığına lâayık oluncasına böyle bir sevişmeyi tatmamışlar! Bir ara, odanın üstü açıldı... Yukarılarda kanatlı bir at bizi bekliyordu... ikimiz de cırlıplaktık... o ala bindik ve göğre doğru yükseldik, yükseldik... her tarafımızdan meleklerin söylediğı şarkı sesleri ile güneşin binbir renge dönüşen şualarından oluşmuş tanrısal bir yatak belirdi, ve bulutlar arasından Tanrı'nın yüzü belirerek benim kadınlığının ancak böylesine kutsal ve kimseye nasip olmamış bir yatakta kutlanabileceğini söyledi— Seviştik... Sevişmemiz ikiyüzellialtıbin yıl sürdü... Beni kadınlığa ulaştıran kan ile Jean-Paul'ün spermelerini, Tanrı'ya sunmak üzere, kırmızı gül yapraklarından yapılmış kâselere topladık... Sonra, üstümüze güneşten de parlak bir ışık düştü... Ve, ikimiz de günlük yaşantımıza dönerek kendimizi evlerimizde bulduk...

18.2.1921

Ama, bu kadar da olmaz! Kendisiyle çok ağır konuşacağım! Jean-Paul, okulda, aramızda sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor bana... Neden böyle yaptığını bir türlü anlayamıyorum...

Şimdi gecenin ikisi. Hiç uykum yok. Başım korkunç uğulduyor... Bir ara, bacaklarım gövdemden ayrıldılar ve her biri binlerce, onbinlerce bacakcık doğurdu... Sonra, başım da gövdemden ayrıldı ve odayı dolduran bu sayısız bacağın üstüne yerleşip yeni bir Cécile ortaya çıkmış oldu! Korkuyorum! Yataktan fırladım ve aynaya baktım... Evet, ben benim, bildiğim Cécile... ama öteki Cécile'e ne oldu? Nereye gitti... o mu ben, yoksa ben mi o'yum?.. oh, Tanrım... başım büyüyor... büyüyor... başım tüm odayı kapladı, odanın duvarlarını ve tavanını zorluyor, parçalayacak... ben, ben miyim... yoksa, ben başkası mıyım?...

O dört gün önceki duygu öylesine ürkütücü idi ki... Hâlâ gerçek mi, değil miydi bilemiyorum... Hiçbir, şey anlayamıyorum... Aklıma getirmek istemiyorum o geceyi... Jean-Paul hâlâ bana yabancı imiş gibi davranıyor! Bu işi halletmem, bu işe bir son vermem gerek...

Tüm olanları anneme ve babama ve gayet tabiî Julie teyzeye açıklamam lâzım! Bir buçuk aydan beri kadın olduğumu, Şubat'ın başında onunla evine gittiğimizi ve seviştiğimizi, artık Jean-Paul'ün kadını olduğumu söylemem gerek! Tabiî, sevişmemizin tüm ayrıntılarını, bizi göğşe çıkaran o atı, Tanrı'nın bizim için hazırlamış olduğu o eşsiz, görkemli törenden söz etmeme hiçbir neden yok! Bu, Jean-Paul ile benim aramda kalması doğru olan bir sır! Kimse bilmeyecek! Kaldı ki, anlatsam da kimsenin inanacağı yok! Anlayamazlar ki, inanmazlar! Ama, Jean-Paul ile artık birbirimizden hiç ayrılamayacak bir şekilde birleşmiş olduğumuzu bilmeleri gerekir ki, Jean-Paul'ün ailesi ile görüşüp resmî evliliğimizi bir an önce gerçekleştirsinler... Bıktım artık okulda birbirimizin yabancısıymışız gibi davranmaktan...

Anlatamayacağım kadar kötü şeyler oldu!. Sana daha önce de söylediğim gibi, dün, olanları bizimkilere anlattım. Neden, bir türlü anlayamıyorum, korkunç bir karşı koyma ve öfke ile karşılaştım. Ne yaptım ki! Tanrının istediği yolda yürüdüm! Bir erkek ile tanıştım, onu sevdim, o beni sevdi, beraber olduk, ve bu beraberliğimizin mutluluğunu da gerek benim ailemin, gerekse onun ailesinin paylaşmasını, ölünceye kadar sürecektir bu birlikteliğimizin kilise tarafından kutsanmasını istedim. Ama, olanları ve yapmak istediklerimi söyler söylemez evde kıyamet koptu! Bir yandan babam, o sesi şimdiye kadar hiç çıkmamış silik adam, delicesine bağırıyor, diğer yandan da annem ile Julie teyze benim lânetlenmiş adi bir orospudan, deliliğe sığınmış, şehvetten kudurmuş dişi bir sokak köpeğinden başka bir şey olmadığını histerik çığlıklarla haykırıyorlardı. Ben onlara olayı olabildiğince sakin bir şekilde izah etmeye kalkıştıkça da, yüzüme birbiri ardınca inen tokatlar küfürlerine ekleniyordu. Sonunda onlar da ben de takatsiz düştük... Bütün geceyi yarı uyanık, yarı uykuda geçirdim... Ve, sabaha kadar, korkunç yırtıcı kuşların saldırılarına uğradım... Göz yuvalarından yılanlar fırlamış, koca pençeleri kanlı, dilleri alevden, vücutlarının arka yarısı boğa ve kuyrukları her şeyi döven kamçılardan oluşmuş kuşlar yüzüm ile gözlerimi ve bedenimi parçalıyor, iğrenç pençeleri ile cinsel organımın içinden kanlı sümöklere bulanmış binlerce bebek çıkarıyordu...

Bu sabah tüm aile okula, doğruca madam Monique'in odasına gittik. Anne-babamın ve Julie teyzemin yüzü alaldı... Ben ise, hiçbir şey olmamış gibi, her zaman sabahlan okula giden kalın gözlüklü, tahta göğüslü, örgülü donuk saçları başının iki yanından aşağıya sarkmış cılız-çelimsiz kızdım. Bir ara, beni müdire hanımın odasının yanındaki küçük odada beklettikten sonra, kendimi, kendisine anlatılanların etkisinden çılgına dönmüş madam Monique'in karşısında buldum. Söylediklerinden hiçbir şeyi anlamadığımı söyledim; hangi sevişmeden, hangi nişan ve evlilikten sözediyorlardı! Nereden çıkarmışlar tüm bu saçmalıkları! Kim söylemiş bunları? Herhalde bizimkiler ya delirmişler yahut müdire hanıma çirkin bir şaka yapmakta imişler!... Savaşta Almanlar'ın kullandıkları o koca Berta toplarının gülleleri odaya düşseydi herhalde daha az etki yapardı! Bizimkiler çıldırmış bir halde ne söyleyeceğini ve ne yapacağını şaşırmıştı. Beni tekrar yan odaya aldılar, ve iki dakika sonra da, camdan, madam Monique'in yanına Jean-Paul'ün girdiğini gördüm. Biraz sonra, zavallı çocuk, şaşırmış bir şekilde, bildiği tüm yeminleri ardarda sıralayarak böyle bir şeyden haberi olmadığını, benim hattâ onun arkadaş grubundan dahi olmadığını, ancak, Noel ve Yılbaşı kutlamaları sırasında hasla olduğum ve bilhassa kutlamaların hazırlıkları sırasında bir kız arkadaşının beni kırmış olması nedeniyle okula döndüğümde gönlümü almak için bana bir gül vermiş olduğunu, ondan sonra benimle tek bir kelime dahi konuşmadığını söyleyip duruyordu. Birdenbire yan odadan fırlayıp müdire hanımın odasına girdim ve, gülmekten katılırken, hepsine birden "tümünüz alçaksınız" diye bağırdım. Bir türlü durduramadığım gülmem sürerken, Julie teyzenin etrafındakilere "herhalde delirdi" dediğini duydum.

Okula gitmiyorum! İyî oldu da!... Böylesine bir ikiyüzlülük yuvasından kurtulmuş olmandan çok memnunum... ikiyüzlü olan sade okuldaki çocuklar ile madam Monique ve diğ rleri değıl... Sokaklar da ikiyüzlü... Köşedeki firancalacı madam Elvire de ikiyüzlü, gazete ve mecmua satan mösyö François da ikiyüzlü, sokaklarda yürüyenler de ikiyüzlü... herkes düşman ve ikiyüzlü... Evdekiler ikiyüzlü değıl mi? Esas ikiyüzlü olan onlar... birbirini sevmeyen, i lerinden başka düşünüp yüzlerinde başka gösteren ve başka şeyler söyleyen esas onlar... Topunun canı cehenneme! Ben, bundan böyle, benim içimde yaşayacağım... Benim tüm dünyam, odam! A! Ona s zettirmem! Onu istediğıim gibi süsledim. Bir defa, aşağıdaki misafir odasındaki vişne çürüğü kalın kadife perdeleri oradan çıkartıp pencerelerime astırdım... İyice kapatınca dışarıdan ne ses, ne gürültü ne de ışık giriyor. Odamda benim kendime ait eşyadan başka ne varsa, hepsini kapının dışına koridora çıkardım. Benim dolap büyük olduğı için, iki yan kanatta yazın babam ile annem ve Julie teyzenin kışlıkları, kışın da yazlıkları asılı dururdu; her şeyi çıkarıp odanın dışına koydum! Herkes başının çaresine baksın! L f etmesinler diye de, eşyalarını öyle fırlatıp atmadım; onlara ait her şeyi katlayıp kapının dışına bıraktım. Bana bir şeyler söyleyecekler sandım, ama, hiçbir şey olmamış gibi ağızlarını dahi açmadılar! İkiy zl ler! Ne olacak! Onlarla artık hiç konuşmuyorum! Bir defa, sabah on bir olmadan yataktan kalkmıyorum! Zaten, saat on buçuğa doğıru kapımın dışına kahvaltı tepsimi bıraktıklarını duyuyorum; onlar gidince tepsiyi içeri alıyor, kahvaltımı bitirdikten sonra da dışarı bırakıyorum. Ögle yemeğini istemiyorum. Akşam yemeğine iniyor ve yiyeceğini yedikten sonra tek kelime söylemeden odama çekiliyorum. Zaten, yapacağım öylesine çok iç var ki! Düşünüyorum! Hep düşünüyorum!  irkinler ile aptallardaki men i elektrikiyeti, güzel ve akıllılardaki müspet elektrikiyet ile karıştırdıktan sonra herkesin aynı olacağı, eşit olacağı, müspet ve menfilerin ve de objektif ile s bjektifin ortadan kalkacağı ve dolayısıyla çekişme ve kavgaların yer almayacağı bir dünyayı oluşturacak yeni bir tür insan yaratmayı amaçladım! Tüm bilinen ilimler ile bütün dinleri birleştirerek ırk, millet, din ve memleket farklarını ortadan kaldıracak yeni bir yaşam düzeni, yeni bir dünya kurmasını amaçlıyorum; bunun için de yeni bir ilmin kurulması gerek! Bu yeni ilmin adı pansirelj olacak! Yani, ilimler ve dinler bileşkesi... şimdilik, çalışmamın ilk safhasındayım; yani pansirelj'in esaslarını kurmak amacıyla düşünme safhası... Ve, ne tuhaftır ki, ben böylesine yoğıun bir çalışma içinde iken, evvelsi akşam, zavallı babam bana "bütün gününü böylesine boşuboşuna havalandırılmayan loş odada geçireceğine, bu güzel bahar günlerinde hava almak için biraz dışarı çıkıp dolaşsana, kızım" demez mi? Kendisine ne diyebilirdim! Acıyarak ona baktım ve kendimi tutamayarak gülmeye başladım... Katılarak güldüm...

4.5.1921

Düşünerek geçen yorucu saatlerden sonra, yeni bir yöntem ortaya çıkardım! Aynaya doğru gözlerimi olabildiğince yaklaştırıp baktığımda, aynada vücudumun içini, hattâ tüm iç organlarımı görmeye başlıyorum, ve biraz sonra konsantrasyonum azami hale geldiğinde, enerjimin hangi organımda toplanmış olduğunu ortaya çıkarabiliyorum. Keşfetmiş olduğum bu metoda autoendoergo adını verdim. Büyük problemin çözümüne doğru ilk adımı atmış oldum.

11.5.1921

Bugün öğle saatlerinde çok ilginç bir olay, daha doğrusu, tuhaf bir duygum oldu. Nasıl oldu bilmiyorum, ama bir ara kendimi doğmamdan önce annemin rahminin içinde buldum... Ilık, loş, koyu sarılı-kırmızılı, ıslak ve kaygan bir yerdi... içinde dolanıp duruyordum... sık-sık ayağım kayıyor, düşüyordum... çıkışı bir türlü bulamıyordum, ama, içimde ne korku, ne de endişe vardı... Sıkıntılı, durağan bir mutluluk vardı içimde... Ilık bir bataklığın içinde boğuluyormuşum gibi tatlı bir ölme duygusu içindeydim... Bir ara, annemin rahminin duvarları düzenli kasılmalarla üstüme doğru gelmeye başladı;

ben onlardan kaçmaya çalışınca onlar daha da bastırıyordu... Bu his ne kadar sürdü bilmiyorum... Biraz sonra kendimi gene yatağımda buldum... Sırtüstü yatmış, perdenin aralığından sıyrılmaya çalışan bir ışık demeti, vişne çürüğü kalın eski kumaşta oynaşıyordu...

Evvelsi gün ben, oda, eski dolap, perdeler, tavan, kapı, hattâ etajerin üstünde duran sen de parçalandık... Tümümüz paramparça olduk... Ve parçalarımız karmakarışık bir halde yatağımın üstüne yığıldı... içimi tarif edemeyeceğim bir korku kapladı... Kulaklarım vınıyor, başım ağrıdan çatırdıyor, eklemlerim birbirlerinden ayrılıyor, etlerim parçalanıyordu... Bir ayağımın üstüne perdenin bir parçasından oluşan bir boru ile onun üstünde başım; öte yandan göğsümün ve kamımın altına boşlukta öne-arkaya gidip gelen bir dolap kapısı menteşesinden eklenmiş duruyordu... Odanın tavanı yerine de bir ışık kümesi gelip oturmuştu... Panik içinde dışarı fırladım ve merdivenlerden yuvarlanırcasına koşarak, ikindi çaylarım içmekte olan anne-babamın yanına gittim... Evet, onlar annem-babamdı, ama, değişmişlerdi... Annem erkekleşmiş, babam kadınlaşmıştı... Julie teyzenin üstünde her zamanki her tarafı kapalı uzun siyah elbisesi ile başında bonesi vardı da, bonenin altında simsiyah bir kedi başı yerleşmişti... Bana yardım etmeleri için, çığlıklar içinde, kucaklarına atladım... Bu korkunç durum ne kadar sürdü bilmiyorum... Daha bugün kendime geldim... Öğrendiğime göre, gene Doktor Corot ile o keçi sakallı profesör gelip bana bakmışlar; iğneler yapmışlar, sonra da bana bromürlü bir şurup ile afyonlu ve eterli bir damla yazıp gitmişler... Hastalığım ruhsal nedenlere bağlı imiş... Galiba bana deli dememek için böyle kibarcasına ruhsal hastalık falan diyorlar... Şimdi, biraz daha iyiyim de... Bu nöbetim bana pahaliya mâloldu; odamdaki huzurum bozuldu... Bana ilaç vermek, yemeğimi getirmek bahanesi ile ikide bir ya annem ya da Julie teyze odama girip çıkıyorlar...

10.6.1921

Bu böyle sürüp gidemez! Yalnızlığımın bozulmasına razı olamam... Bir defa, istediğim gibi düşünmek ve pansirelj ilmini oturtacağım temelleri kurmama imkân verecek zamanım olmuyor! Ayrıca, artık bir oyun, bir nevi eğlence haline getirdiğim o annemin rahmine girme fantezilerini yaşatacak huzuru bulamıyorum...

Carpentier ailesine bugün çok güzel bir oyun oynadım! Kahvaltı olarak sütümün yanına biraz kek ile bir dilim tereyağlı reçelli ekmek, az pişmiş bir yumurta ile ufak bir galetayı getirdiler ve onları yatağımın üstüne bırakıp çıktılar. İşte, ben de, günlerce beklediğim fırsatı bulmuş oldum... Onlar odadan çıkar çıkmaz kek ile tereyağlı reçelli ekmeği, yumurta ve galetayı ve de yumurtanın unufak yaptığım kabuğunu sütün içine doğradım... İyice karıştırınca, bulamaç gibi iğrenç bir şey oldu... Ve, yarım saat sonra kapı açılıp annem yüzündeki o sahte huzurlu gülümsemesi ile boş zannettiği süt bardağını almaya geldiğinde, yerimden birdenbire fırlayarak hepsini başına fırlattım... Tam isabet! Sütler, ekmek ve kek kırıntıları ile yumurta, yağlar ve reçeller üstünü-başını berbat etmişti... Arkasından da, istenmedikleri bir odaya izin almadan bir daha girmemeyi öğrenmeleri zamanının geldiğini haykırdım... Annem etrafa saçılmış yiyeceklerle boş kahve fincanı ve tepsiyi toparlayıp oradan çıkıncaya kadar da, kendisi ile kocasının ve de sevgili akrabası Julie teyzenin tüm pisliklerini teker teker yüzüne vurdum... Umarım, verdiğim bu dersten sonra bir daha, hiçbirisi, beni odamda rahatsız etmezler... İnsan böylesine saygısız olunca, karşısındakinden dersini alır...

Keyfim yerinde! Artık ne o kendimin ve etrafımın değişmesi, ne de benim ve dñnyamın parçalanması olayı beni korkutuyor! Ne korkuyor ne de endişe duyuyorum... Her gñn bir iki defa o his oluyor... Zaten onun geleceğini önceden de anlıyorum... Evvela ellerim büyüyor ve bacaklarım eklemlerinden ayrılıyor... Bir süre sonra da, yüzüm ikiye ayrılıp alt yarısı yukarı üst yarısı da aşağıya geçince, çok tuhaf bir görünüm oluyor! Hemen karşımdaki aynaya bakıyorum, ama orada böyle bir şey görmüyorum... Yüzüm yerli yerinde, bacaklarım kalçalarımda, ellerim de bildiğim eller... Aynada öyle de, esasta öyle değil,.. Çünkü, ben parçalanmış olduğumu biliyorum... On-on beş dakika sonra, her şey eski haline dönüyor... Neye saklayayım, bu hâl basbayağı hoşuma gitmeye başladı... Bu şekilde, günlük yaşamın monotonisinde de bir değişiklik oluyor...

Bugün akşam yemeğinde çok ilginç bir konuşmaya tanık oldum. Babamın çalıştığı mühendislik şirketi Doğu'da bir su işinin müteahhitliğini üstlenmiş; dediklerine göre dünyanın en güzel şehri, Avrupa ile Asya'nın kucaklaştığı Boğaziçi'nin etrafındaki İstanbul'da... İstanbul'un içme suyu probleminin hâlli için yapılacak yeni tesisatta babamın da çalışması düşünülmüştü. Yemekte bunlar tartışılırken, ben, her zamanki gibi, masanın duvar tarafındaki kenarının soba yanındaki köşesinde, gözlerim karşıdaki kapının orta menteşesine takılmış, tabağımdaki eti kestikten sonra çatalıma alıp ağzıma götürüyor ve dört kez çiğnedikten sonra yutuyor ve bu işlemi heyecansız matematiksel bir tekdüzelik içinde tekrarlayıp duruyordum. Kimse, o masanın etrafında benim de oturduğumun farkında değildi... Ben yoktum... ben yokum... bilmezler ki, ben daima varım... ben daima her şeyin içinde varım ve her şeyin farkındayım... Ben, sadece, varlığımın önüne, onlarla beni ayıran kalın bir perde indirdim; ama, o perdenin arkasında oyun devam ediyor... Hem de nasıl!... Ben bir seçim yaptım ve bu şekilde davranma kararını verdim! Seçim yapmak ve karar vermek! Varoluşun iki temel ögesi... Ve, ben de, herkesin körükörüne gittiği yolun tersine bir seçim yapmak ve karar vermekle, onların tümünden daha da fazla varolduğumu ispatlamış durumdayım... Demek öyle, ha!... Rüya şehir, Doğu'nun tüm mistik gizemine bürünmüş İstanbul'a yol görünmüş... Öyle mi?...

Galiba, bu İstanbul işinin gerçekleşeceği gözüküyor! Mösyö Breton ve şirketin idare heyetinden birkaç kişi, işin formalitelerinin tamamlanması için İstanbul'a gitmişler.. İstanbul'un dışındaki Karadeniz sahiline yakın bir gölden su taşınacakmış. Herhalde, biz de, diğer Fransız ailelerle birlikte oralardaki lojmanlarda yerleşeceğiz... Ben, haritaya baktım... Galiba, gideceğimiz yer, mitolojideki Argonaut'ların altın postu geri almak için gittikleri Karadeniz'in Kolchis ülkesindeki Kral Aietes'in hışmından kaçarken, kaptanları Iason'a aşık olan Medeia ile birlikte sığındıkları Istros ırmağı ağzının biraz altına düşer... Oralardaki Midye diye bilinen sahil köyü, sakın, ismini Medeia'dan almış olmasın? Hey, Cécile! belki de orada Iason'a rastlar, onu kıskanç sevgilisi Medeia'nın elinden kapar ve onunla evlenirsin de...

10.8.1921

Bu son günlerde hiç, ama hiçbir şey ile ilgilenmiyorum; esasına bakarsan, çok önemli ve yoğun yaşam tecrübeleri içindeyim... Dışarıdan ise, hiçbir şey yapmadan, parmağımı kıpırdatmadan saatlerce yatakta sırtüstü yattığım zannedilir. Yaşamdaki zıtlıkları araştırıyorum... Çünkü eminim ki, zıtlıkları bulduğumda, zıtlıklar arasındaki ilişkileri ve benzerlikleri çözdüğümde, ilişkilerin amansızlıklarının derinliğinde yatan unsurlararası sevgi çekirdeklerini de bulmuş olacağım. Bunu yaparken de, kontrapedizm ismini verdiğim ve kendimin ortaya attığı zıtlıkların yakınlaşması teorimi kullanıyorum. Evvela, annemin İsa ve babamın da Meryem olduğunu varsayarak, annemin erkekliğini ve de babamın kadınlığını düşünüyor ve bunu gerçek olarak kabul ettikten sonra, bir derece daha da ileri giderek, babam ile annemin sevişmekte olduklarını gözönüne aldığımızda, Meryemleşmiş olmakla kadınlaşmış bulunan babamın İsalanmış olmakla erkekleşmiş olduğu gibi Meryem'in oğlu haline, yani babamın oğlu durumuna gelen annemle sevişmekte oldukları sonucuna varıyorum... Ama, bu zıtlıklar da, transforme ve transfigüre olmak suretiyle toplumda yaşamaktalar... Çalışırken ne yazı yazıyor, ne de konuşuyorum. Beynim ile çok iyi bir beraberce çalışma düzeni içindeyiz; beynimin tüm kıvrımları düşüncelerimi kendiliğinden kaydedeceklerini bana bildirmişler.. Ona, bu husustaki çok önemli yardımı için teşekkür borçluyum...

Üç gün süre ile, en ufak bir harekette bulunmadan ve ağzıma tek bir lokma koymadan, ağzımdan tek bir kelime çıkarmadan çalıştım durdum... Bir ara, odamın kapısından doktor Corot ile o sivri sakallı nörolog profesör girmezler mi? Kim çağırdı bu sersemleri? Odama böylesine saygısız bir rahatlıkla girmelerine kim izin verdi? Yanlarında annem ile babam da vardı. Tümü terbiyesiz ve aptal! Gözümü dahi kırpmadım! Odamda bulunmalarını, varlıklarını inkâr ettim... Hele o ukalâ keçi sakallı profesörün elimi, ayağımı kaldırıp sağa-sola çevirmesi, havada tutup bırakması, gülünç çekici ile öteme berime vurması ne demekmiş anlayamadım... Gözlerinde, sanki, havaya kaldırmış bacağımı o noktada tutmamı istemiş gibi bir hâl vardı... Ben de, alay olsun diye, istediğini yerine getirir gibi yapınca yüzü güldü... Sonra, gözümün içine bakarak elleri ile, yüzü ile acayip hareketler ve saçma mimikler yaptı, bana manasız ve gereksiz bir iki sözetti... Ne yapmak istediğini anlayamadım... Ama, ne yaptı ise, ne söyledi ise ben de aynen, bir ayna gibi tekrarlardım... İstedğim tek şey beni rahat bırakıp çıkıp gitmeleri idi... Çıkarlarken anne-babama benim balmumulaştığımı söylediklerini duydum... Her ne demekse, bu... Yemek yememeyi sürdürürsem, galiba, akıl hastanesinden bir iki hemşire gelip burnumdan mideme zorla hortum sokup beni sulu yiyeceklerle beslemeye çalışacaklar... İşler zorlaşıyor... Bir bardak süt, bir-iki ızgara köfte yemekle kendimi bu işkenceden kurtarabilirim...

Yemek yemeye başladım. Hattâ, akşamları da, yemek odasına inerek sofraya oturuyorum... Herkesin yüzü gülüyor. Cécile yemek yiyor! Yemek yediğine göre de, Cécile iyi! Allahım! Ne aptallık, ne aşağılık! İlgilendikleri tek şey, insan hayatında insanlıkla ilgisinin olmadığı yiyip-içme işi. Yemek yersen iyisin, yemek yemezsen hastasın! Kimse senin mutlu olup olmadığını, sevilip sevilmediğini, sevip sevmediğini, yaratıp yaratmadığını sormuyor da tüm endişeleri sütünü içip içmediğin veya köfteni yiyip yemediğin! Demek ki, ben, önüme konanları yedim mi, iyiyim! Julie teyze beni aşağılatsa ve kendi mutsuzluğunun acısını benden çıkarsa da, annem hayatı boyunca duymakta olduğu kadın tatminsizliğini bana yansıtırsa da, babam siliklik ve pısrıklılığının miskinliği ile bana acı çektirse de, madam Monique tüm iki sınıftan beni kekeme Emestine ile aynı kefeye koyup Noel ve Yılbaşı kutlamalarına katmasa da, Jean-Paul bana acımasızca yaptığı bir nezaket jesti ile kendisinin ve arkadaşlarının terbiyesizliklerini hallettiğini zannetse de, Annette tüm kadınlığı ile benim kadınsızlığımı yüzüme vursa da sütümü içtiğim ve köftemi yediğim sürece sağlıklıyım! Herkesten, dünyadan, yaşamdan, İsa'dan ve de Meryem'den ve de Tanrılar'dan nefret ediyorum! Yalan, riya, ikiyüzlülük üzerine kurulmuş dünyalarından nefret ediyorum! Bir tek kendimi seviyorum! Kendimin dünyasına, kendi varoluşuma saygı duyuyorum...

Galiba yakında İstanbul'a gidiyoruz. Bu akşam sofrada bu konu konuşuluyordu. Babamın çalıştığı şirketten İstanbul'a gidecek mühendisler listesine babam da konmuş; beş senelik bir kontrat imzalanmış. Buradaki evimizi kitleyip bırakacağız. Yani, anlayacağın, Julie teyze de geliyor oraya... Bir türlü bu iğrenç mahlûktan kurtulamadım... Canlan cehenneme! Tümünün canı cehenneme! Beş sene için gidiliyormuş; beş sene sonra dönülecek. Onlar varsın dönsün! Ben dönmeyeceğim! Kararlıyım, dönmeyeceğim... Tüm hayatım boyunca, ölünceye kadar, hattâ öldükten sonra, ölümümünden sonraki varlığım da orada kalacağım... Bundan sonraki varoluşum orada sürecek...

Ekim'in ortalarında gitmemiz kararlaştırıldı. Zaten, önümüzdeki hafta içinde ilk grup İstanbul'a hareket ediyor. Tüm bunlar iyi de, kimse ne fikrimi, ne de en basit şekilde bana bir sual soruyor! Sanki ben, bir tabak veya sofranın etrafındaki sandalyelerden biriyim... Sandalyeden farkım, yemek yiyişim... Yemek yiyen bir sandalye! Benimle hiç mi konuşmuyorlar? Bunu söylesem günaha girerim... "Ye Cécile!", "etli patates iyi oldu, değil mi Cécile?", "salata da ye, Cécile", "gene acıkacaksın! biraz daha al Cécile..." Herkes her akşam şu üç dört kelimeyi bir-iki defa tekrarlar... Vazife gibi... Ve söyledikten sonra da, vazifesini yerine getirmiş olmasının huzuru yüzünde akseder... Esas konular ise, ailenin (akıllı)ları arasında tartışılıyor. Benim hakkımda bir şey söyleneceğinde de, ya gözle işaretleyerek işler hallediliyor, veyahut da, nasıl olsa o ilgilenmez, o anlamaz diye "böyle yapacağız, şöyle edeceğiz, şunu yapar, onu yapar" şeklinde karar verip, kendilerinin benim namıma almış oldukları ve (karar) kavramı ile ilgisi olmayan isteklerini yürüteceklerini söylüyorlar... Onların gözünde, ben, varolmayan bir varlığım!... Reziller!...

Bu tutumları beni çıldırtıyor! Bana sormadan, benim namıma aralarında tartışıyorlar: sanki, ben yokum! Bilmezler ki, ben onların tümünden fazla varım! Onlar, kendilerine benzeyen milyonlarca diğerleri ile aralarında öğütölmüş ve şekilsiz, renksiz, kişiliksiz bir kitle halinde dünyaya serilmiş bir ayıp örtüsü gibi yayılmışlardır. Bunlar kararın ne olduğunu, sevmenin ve yaratmanın ne olduğunu, “ben, benim” demenin ne olduğunu, “ben varım, ben kendime ait bir dünyayım, ben kendimin tanrısıyım, ben karar veririm, ben yaşarım ve ben istediğimde de ölürüm” demenin ne olduğunu bilmeyen yere fırlatılmış sümüklerdir...

17.10.1921

Yarın hareket ediyoruz! Bir daha dönmemecesine buradan gidiyorum... İstanbul'un dışındaki Terkos gölünün civarında, Karadeniz sahilindeki Argonaut'ların kaptanı İason'u, kıskanç sevgilisi Medeia'nın elinden kaptmaya gidiyorum...

On gündür İstanbul'dayım. Esasına bakarsan, bulunduğumuz yerin İstanbul ile, İstanbul'a suyunu vermekten başka hiçbir ilgisi yok! Doğu Ekspresi'nden indikten sonra lokal bir trenle kısa bir seyahat ve küçük bir istasyondan üç saatlik bir araba yolculuğu sonunda Terkos gölünün civarındaki ufak bir köyün dışındaki fabrikanın lojmanlarına varış... Kitaplarda okumuş olduğum (gizemli Doğu)yu görmedim... Burasının, Paris'teki evimden tek farkı, orada kalabalıktan ve gürültüden kurtulmak için güneşin hiç girmediği odanın perdelerini sımsıkı kapatmam gerekirken, burada, aradığım kendikendimeliği çevrenin kendisinin vermiş olması! Eh! Bu da az kâr değil, doğrusu... Bize, yüksekçe bir yerde, iki katlı bir villa tipinde bir lojman verildi... Fabrikanın etrafında arazi bol olsa gerek ki, böylesi birbirinden uzakça kurulmuş lojmanlar yapmışlar. Ben, hiçbir şey demeden, binanın bir yanında ufak bir kule gibi yükselen ve etrafındaki açıklığa bakan küçük odayı kendime ayırdım... Bundan böyle, Cécile bu odada kalacak! Hayatının geri kalan kısmını burada geçirecek! Cécile yeni arkadaşlarım buldu bile! Hem de gerçek arkadaşlar... Onu küçük düşürecek, yalan söyleyecek riya dolu kimseler değil... Güneş var, etrafta sık ağaçlıklı koruluk var, sessizlik var... Ve, hepsinden fazla, ilerideki denizden kopup gelen tuzlu rüzgârın uğultusu ile kokusu var... Denizin kendisi var... Cécile yeni evini, yeni dünyasını seviyor... Dost bir dünya bu...

Cécile burada, ilk günden beri, yeni yaşamının kaidelerini koydu!.. Eski dünyasını çağrıştıracak herhangi bir şey ile ilgisini kesti. Odasından, tuvalete gitme ihtiyacı dışında, hiç çıkmıyor... Alt kattakilerle tüm ilişkisini kopardı... Kapısına bırakılan kahvaltı ve akşam yemekleri tepsilerini alıyor ve işini bitirdikten sonra, tek kelime söylemeden, boş tepsileri dışarı bırakıyor... İşte, bu kadar! Dün gece kuvvetli bir yağmur yağdı. Sabahleyin öyle güzel, öylesine çıldırtan bir koku vardı ki... Toprakta, ağaçlardan, denizden, rüzgârdan fışkıran bir koku... Ve bu koku ile Cécile öylesine kaynaştı ki, kendisi bir esintiye dönüşerek açık pencereden uçup gitti... ağaçların üstüne, gölün etrafına dolandı durdu... sonra, ilerideki uçsuz bucaksız sahil ile onu ardarda gelen koca dalgalarla döven Karadeniz'i dolandı... ve, bir anda kendisini odasında buldu... Gene Cécile olmuştu...

Üç gündür bir ses, tok bir erkek sesi, yakışıklı bir erkeğin sesi Cécile ile konuşuyor! Sevgi dolu bir ses, Cécile'e üç bin yıldan beri kendisini beklediğini tekrarlayıp duruyor... Ama, neden bu sesin sahibi ortaya çıkmıyor? Böylesine çekingen olmaya neden yok ki... Esasına bakarsan, Cécile de onu bekliyor!. Varoluşun ilk tohumunun Khaos'a atıldığı andan beri, Khaos ile beraber varolan Cécile de, bu sesin erkeğini bekliyor!.. Cécile tertemizdir!... Evet, geçen sene, bulut yatağında gökte Jean-Paul ile sevişmiş... Ama, o sayılmaz ki... Orada, esasta, sevişmek istediğinin bu sesin sahibinin olduğunu Cécile biliyor! Uçuşan kötülük cadıları büyü yaparak, gerçek sevgilisinin yerine Jean-Paul'ü koymuşlar ve kendisini aldatmışlar... O, bir kez aldanır... Bir ikinci defa benzer bir yanılgıya düştü mü? Cécile iyi, dürüst bir kızdır... Erkeğini bulduktan sonra ona hep sadık kalır...

Üç gündür fırtına esiyor! Böylesine düşsel bir coşkuyu Cécile ilk kez tadıyor! Karadeniz'den korkunç uğultular geliyor... Binlerce korno, tuba, trompet, trombon, fagot ve timpaniler ile insan yüzlü, gözlerinden milyonlarca iğrenç solucanın fişkırdığı yılan kuyruklu ve kanlı pençeli cehennem kuşu sesinin ve de doğuran kadın çığlıkları ile parçalanan insan iniltilerinin oluşturduğu ürkütücü bir girdap ağaçları, gölü, koruyu, evi, tüm çevreyi, Cécile'i ve de onun tüm beklentilerini, mutluluk ve yıkımı, dünü ve de yarını alıp korkunç bir devinimin içine atıyor... Ve, yumaklaşan bu ıslak zavallılık, sonunda, milyarlarca irin damlasına dönüşüp Khaos'a fırlatılıyor... Ama, Cécile gene de var... Cécile'i yokedemeyecekler...

2.12.1921

Kar yağıyor! Gene, o tok erkek sesi kar taneciklerine binmiş, Cécile'in küçük bir çocukken öğrenmiş olduğu bir şarkıyı, taneciklerin rüzgârdaki sürüklenme ve sağa- sola fırlatılma ritmine uygun bir şekilde söylüyor. Cécile bir ara, kapalı pencereden süzöldükten sonra, kendisine sevgi sunan sesin binmiş olduğu kar tanelerine tutunarak o aşk dansına katılmış... Ya, sevgili günlük... Görüyorsun... Artık Cécile çok mutlu...

Günler dolu geçiyor! Sevgili ses ile konuşulacak öylesine çok şey var ki... Sabahtan akşama dek hep onunla beraber Cécile... Geceleri ise, rüyalar onunla dolu! Tabiî, artık her gün erkenden uyanıp duş yapması, dişlerini fırçalaması, hattâ hafif bir makyaj yapıp şık olması gerekiyor... Her gün sevgilisi ile beraber olan genç bir kadındır, o... Geçen yıl ile buraya geldiği ilk günlerdeki Cécile nerede, bugünkü Cécile nerede! Eskiden değil her gün makyaj yapıp şık olması, aylarca yıkanmadığı, hattâ saçını bile taramadığı oluyordu... Ama, o zamanlarda nesine ve kime karşı kendisine itina etmesi gerekiyordu! Kimse yoklu ki hayatında! Şimdi ise, sevgilisi var! Tabiî, sevgilisi kendisini göstermiyor, hattâ, adını dahi açıklamıyor... Ama, sesi ile gece-gündüz beraberler... Üç bin yıldan beri kendisini beklediğini yineleyen bir sevgilinin sesi... Herhalde, bir gün kim olduğunu da açıklayacak, ve belki de beraber yaşayacaklar...

İyi oldu, işte! Anlasınlar artık Cécile'in dünyasına girmelerine, bulmuş olduğu mutluluğu kirletmelerine müsaade edilmeyeceğini! Bu sabah daha henüz denizden gelecek sevgili sesi beklemek üzere pencerenin kenarına yeni oturmuş iken, annesi ile Julie teyzesi odaya girmezler mi? O her zamanki riya dolu gülücükleri ve sevecenlikleri ile, artık hastalığının çok büyük bir kısmını atlattığını ve bunun her gün yıkanıp makyaj yaptığından da anlaşıldığını söyleyerek, gerçek olmayan bir sesle kendi kendine konuşmayı da bir bırakırsa çok iyi olacağını, hattâ önümüzdeki Noel ve Yılbaşı nedeni ile fabrikadaki Fransız kolonisinin tertiplediği eğlencelere de katılabileceğini, ve isterse, kendisine yeni bir elbise de hazırlanabileceğini söylemezler mi? Daha cümlelerini bitirmemişlerdi ki, Cécile, yandaki komodinin üstündeki küçük vazoyu kaptığı gibi üzerlerine fırlattı. Çığlıklar içinde kendilerini odadan dışarı atarken, annesi, kanlar içindeki başını iki eli ile tutuyordu... Cécile'in durdurulamaz kahkahası, o iki iğrenç kadının merdivenlerden aşağı yuvarlanmalarına eşlik ediyordu... O, arlık sevgilisinden başka hiç kimseye herhangi bir şekilde değil kapısını açmak, penceresini dahi aralatmayacak...

Sevgilimi tanıdım! Mitolojideki bir ilâh kadar asil ve güzel Iason! Hiçbir kadının böylesine değerli bir Yılbaşı hediyesi olmadı! Tam gece yansı, o ana kadar sahibini bilmediğim o güzel ses, bana, varlık'ın bitiminden sonra dahi ve hiçlik'in bitmezliği süresince mutluluk dolu bir bağlılık yeminini ederken, Iason odamın ortasında çıkageldi! Asalet dolu güçlü vücudu, kuvvetli kolları, rüzgârla uçuşan upuzun saçları, kolları ile adaleli bacaklarını ve sağ omuzunu açık bırakan vücudunu sarmalamış deniz kokan ıslak elbisesi içinde Iason! Medeia istediği kadar korkunç bir aşkla onu her yerde arasın! Onun tek sevdiği, üç bin yıldan beri sahilin açıklarındaki denizin dibinde sabırla beklediği, bir gün gelip onu bulacağından emin olmanın verdiği güven ile yılmadan beklediği benim! Beraberliğimiz, denizin dibindeki evimizde gerçekleşecektir; o ev ki, denizin tüm hâzineleri ve süsleriyle bezenmiş olacaktır!.. Ve Iason, bir anda, arkasında bir tek “gel” diyen sesini bırakarak gitti... Ben ise, o andan beri, kendimi gerçekten ben olarak görüyorum... Ben Cécile'im ve Cécile de benim! Böylesine gizemli bir davet alan, böylesine erişilmez bir sevgiye sahip olan kadın gerçek olmaz da, hangisi olur? Artık sana yazarken, benden sözettiğimde (Cécile) veya (o) demeyeceğim... Çünkü, artık ben benim, ben gerçeğim... Ben varım...

Iason ile dolu günler ve geceler! Daha doğrusu, Iason'un sesi ile dolu günler, demem gerek.       , Iason'un kendisi o Yılbaşı gecesinden beri bir daha gelmedi... Gelmeyecek de... Söylemişti bana bunu... Artık, O beni bekliyor! Evimize gitmemi bekliyor! Ne var ki, bana d n söylediğine göre, beni yakından tanıdıktan sonra, benimle öylesine çok  ocuk yapmak istiyor ki, hazırlamış olduğu evin bizim aileye küçük geleceğini anlayınca, onu b y tmeye karar vermiş. Bu nedenle, evin hazır olduğunu bana bildirinceye kadar, bir süre daha burada beklememi istiyor... Gayet tabi , o güne kadar, sesi ile hep yanımda olacak... Seviyorum, seviliyorum, mutluyum...

Bugün anlayamadığım, karışık bir şeyler oluyor! Düşündüğüm her şeyi, aklımdan geçirdiğim her düşünceyi bir ses olarak, bir konuşma gibi, benim tarafımdan ve benim sesimle söylenmiş sözler gibi duyuyorum... Çıldıracağım! Ağzımı açmıyorum, dilimi oynatmıyorum, konuşmuyorum da, gene, aklımdan geçirdiğim her şeyi kendi sesimle söylenmiş olarak duyuyorum. Karmakarışık bir durumdayım... İason'un sesi, benim verdiğim yanıtlar ile o andaki düşüncelerimin istemediğim halde kendi sesimle söz olarak kulağıma gelmesi ve bu karmaşanın sonucu olarak oluşmuş üzüntü ve kızgınlık, düşüncelerim ile düşünmememin gerektiğini düşünmemin ayrı bir söz olarak kulağıma gelmesi ile oluşan korakisimano durumu beni çıldırtıyor!.. Öylesine korkunç ve adlandırmadığım, ifade edemediğim bir karmaşa içindeyim ki, bu hissi ifade etmeme bildiğim kelimeler yetmediği için yeni, lisanda bulunmayan kelimeler üretmek zorundayım... Zaten, etrafımdaki dünya öylesine değişik, algılamalarım öylesine alışılmamış ve farklı ki, onları ifade edebilmek için sıklıkla yeni, bana özgü, daha doğrusu algılamalarım özgü kelimeler üretmek veya türetmek zorundayım... Kafamın içi durmamacasına dönüyor.. Beynimin, kafamın içinde ters çevrildiğini hissediyorum...

30.1.1922

Duyamıyorum, sevgilimin sesini duyamıyorum... Kafamın içinde bir ses ve duygu karmaşası var... Kurtarın beni...

Ses ve duygu karmaşasına vücudumun parçalanması ile iç uzuvlarımın bedenimin içinde yer değiştirmesi ve varoluşumun ayrışması da eklenince, ortaya, korakisimano kavramına da sığmayan daha karışık bir karışıklık çıkıyor...

18.2.1922

Alçaklar, namussuzlar, hainler! Haftalarca süregelen ızdırabım yetmiyormuş gibi, dün gece uykumda, kafamı açıp içinden beynimi çalmışlar ve yerine bir makine yerleştirmişler... Artık, düşüncelerimi de çalıp, beni küçük düşürmek için, herkese yayıyorlar... Bana ait, kendi öz mahremiyetim olarak saklayabileceğim hiçbir şey kalmadı...

27.2.1922

İğrenç sırtlanlar sizi! İason'un benden soğuması, benden nefret etmesi için elinizden gelen her şeyi yapmaya hazırsınız! Ama, hayır, hayır! Bunu size yaptırtmayacağım... Beni bana karşı yıkmanıza, kendime karşı duyduğum ve tüm gücümle senelerce korumaya çalıştığım saygınlığımı ortadan kaldırmanıza, İason'un gözünde beni küçük düşürmenize müsaade etmeyeceğim. Gerekirse, bundan böyle hiç uyumayacağım ki, bana oynamak istediğiniz pis oyununuzu bozabileyim... İason, benim gerçek sevgilim, şimdi bana haber verdi! İçinde bulunduğum bu karmaşaya rağmen bana haber ilettiler! Bundan böyle, ben uykuya daldığımda, annem ile babam kapımın altından sokacakları bir tüp ile uyutucu bir gaz yollayarak beni kendimden geçirttikten sonra, aynı tübü cinsel organıma kadar sokup, oraya, etrafta ne kadar erkek varsa tümünün spermini akıtacaklar... Tanımadığım, sevmediğim, istemediğim binlerce erkekten döllenip binlerce piçim olacak! Eminim ki, bu iğrenç fikrin sahibi Julie teyzedir... Ve, aşağılık annem-babam da bunun tatbikçisi olacaklardır... Ama, nafile... Hiçbir şey yapamayacaklar... İason ile birlikte onlarla savaşacağız...

10.3.1922

Beş gün hiç uyumadım... gözümü hiç kırpmadım! Ah, bir bekâret kemerim olsa! Orta zamanlarda şövalyeler harbe giderken karılarına ve sevgililerine zorla taktırırlarmış... Oysa ben, şimdi, kendim arıyorum böyle bir kemeri... Civardaki köyde yaptırabileceğimi bilsem, hemen oradaki bir demirciye ısmarlayacağım... Her ne pahasına olursa olsun yaptıracağım... Kimseyi tanımıyorum, lisanlarını bilmiyorum... Şimdilik, buna benzer bir tedbir buldum; pencere camlarının kenarlarındaki macunu kazıyıp topladım; kolonya ile onu iyice ıslattıktan sonra, sıcak sobanın üstüne bırakınca yumuşuyor ve istenilen şekle sokulabiliyor.. İşte, uyumadan önce macunu cinsel organımın önüne sürerek girişi kapatıyorum ve böylece içine yabancı spermelerin akıtılmaması için, elimden gelebildiğince, bir tedbir alıyorum... İşte, bu suretle, yarımıyamalak birkaç dakika gözlerimi kapatabiliyorum... Tabî, ikide bir korku ile yatağımdan fırlayıp kapıyı, odayı, yatağımı, kendimi kontrol ediyorum... Bugüne kadar, onlara, aşağılık planlarını gerçekleştirmelerine olanak tanımadım...

21.3.1922

Gökten ıslak yılanların sarkarak içlerimize girip bizi döllendirmesi olayı nedeni ile oluşmuş imansız analar ile papazın kirlenmiş komünyonunun içimize girmesi boğazımız ile cinselliğimizi kapattıktan sonra Fransa ile ilişkilerin birlikteliği açısından sevgilimize kavuşmamızın şart olduğunu ifade etmek isteriz. İnsanlık âleminin aşağılık mahlûkatın varlığı karşısında alacağı olumsuz notların daima pansirelj ilmi ile çözümlenebileceği gerçeğinde soğuk havaların etkinliği artış göstermektedir. Tabiatı ile tüm bu hususlar İason ilâhının elindeki süzgeçten geçip yüksek tensipleri ile kıymet kazanabilir. Mevcut iki dünyadan birinin fasulye ekmesi ne ise, Frank-Ottoman jerobondindir.

29.3.1922

Gelinlerin iffeti ile iffetsiz anne-babaların ve de alçak teyzelerin ilâh! girdap içine girmeleri çatının çatlamasına, kaplanmasına, kalıplanmasına, kapılaşmasına ve de kulplanmasına, yontulmasına ve de alçalıp yükselmesine yolaçmakta olmakla, bu hususun dünya devletleri ile Papa'ya, Müslümanlar'ın dinsel büyüğüne ve de kuş ve sebze cennetlerinin altın kafeslerini süslemekten uzaktır.

Bu açıdan, korakisimanonun aşılabilmesi için pansirelj ile birlikte endokasana ve de terebantın dökümünün ortaklaşa çalışması gerekmekte olmakla tüm insanlığın şeytanlardan ve iblislerden kurtarılmaları iktiza eder ve de gerçekleşir.

Yazılarımın bir bütünlük arzetmesi açısından, ben, Tanrı'nın günahkâr kulu Cécile ile Argonaut'ların kahraman kaptanı Iason'un ortak çabaları takdire şayandır. Kirilenmemek ve kirletilmemek çabası sonuç vermiş ve üç bin yıllık beraberlik gerçekleşme yolundadır. Ancak, insanlık düşmanlarının liderliğini yürüten ebeveynlerimizin çirkinliği bu hususta kaba kuvvete ve de kimyasal saldırılara neden olsa da, Eros'un erotik erotizmalarının galibiyeti Kâinat'ı aydınlatacağı kesindir.

Sevgili günlüğüm! Senden kopartılmış durumda idim. Nerede ise, iki ay kadar kocaman bir süre senden uzak kaldım. Hoyrat eller beni senden, odamdan, penceremden giren dostluk dolu rüzgârımdan ve rüzgârın bana iletmekte olduğu sevgili kocam Iason'un sesinden kopardılar. Sana son yazdığımın ertesi günü, kaba insanlar zorla odama girerek ellerimi ve ayaklarımı bağladılar ve beni bir arabaya attılar. Dört saat sonra, İstanbul'un çevresinde Fransız rahibelerin bulunduğu bir hastanede idim... Herkes benim delirdiğimden söz ediyor.. Ne onlar beni anlıyor, ne de ben onları... Ne var ki, ne ben onları anlamak istiyorum, ne de onların beni anlamamaları umurumda değil... Sanki, bellim, onların riya ve ikiyüzlülük dolu yaşamlarına ayak uydurmam şartmış gibi... Doktor Mazhar ve doktor Ziyalanaki benim deli olduğuma karar vermişler! Fakat, ben de, böylesine bir duygu ve davranma çeşidini kendi yaşam tarzı olarak seçme kararını vermiş durumdayım... Bir türlü ne doktorlara, ne de hastanedeki rahibelere bunu anlatabildim! Tüm bağırımlarım, çırpınmalarım boşuna! Hastanede geçirdiğim daha ilk geceden beri haklılığımı ifadeye çalıştım! Kaldı ki, benim Iason ile evli olmam nedeni ile, benim yaşamıma benden ve ondan başka hiç kimsenin karışamayacağını defalarca anlattım! Ben anlatmaya çalıştıkça, onlar da bana iğne yapmaya, sıcak su ile dolu küvetlere sokmaya başladılar.. Öylesine yalnız ve korumasızdım ki... Ama, nasıl olduğunu bilmiyorum, hastaneye girdiğim andan itibaren gene Iason yardımına koştu... Sesi gene kulağımda idi... Karadeniz'in ücra köşesinden, bunca uzakla iken, sevgili Iason'um gene bana ulaşmıştı... Bana cesaret veriyor, birbirimizden bu insafsız koparmışımızın uzun sürmeyeceğini ve biraz sonra hiç ayrılmamacasına birleşeceğimizi söylüyordu... Sevgili kocam, benim... Haftalarca zorla içirtilen şuruplar, geceleri yutturulan tozlar ile yaptırılan iğneler... Ve, en iğrenci, ellerim ile ayaklarım bağlı iken, saatlerce pis banyoların içinde kalmak... Bir süre sonra takatim kesildi. Karşı koymak, bağırarak bir yana kımıldanacak takatim kalmamıştı... Uyku ve yorgunluktan kırılıyordum... Ağzımdan tek bir kelime çıkmaz olmuştu... Ama, aklım ile beni yaşama bağlayan düşüncelerim sağlamdı... Bir de, bana karşı aşkı ile bağlılığını tekrarlayan sevgilimin sesi... Ne yazık ki, insanların var olduğu ilk günden beri hiçbir kadının hissetmemiş olduğu böylesine bir mutluluğu getiren sesleri duymam, etrafımdaki "akıllılar" tarafından iyileşmemiş olduğum ve dolayısıyla daha bir süre o pis hastanede kalmamın gerekli olduğu şeklinde değerlendiriliyordu. Ben de, yapılacak en akıllı işi yaptım! Evvelsi günkü son konsültasyonda, artık bana böyle seslerin gelmediğini, bir zamanlar duymakta olduğum o seslerin, artık geçmiş bulunan hastalığımın bir ifadesi olduğunu söyledim... Ama, bunları söylerken, içimden, aşkımıza karşı samimi davranmadığım için bir taraftan Iason'dan beni affetmesini dilerken, diğer taraftan da, her şeye rağmen tüm varlığı ile daima bağlı kalacağını tekrarlayan sesini duyuyordum. Doktorların gözünde iyileşmiştim artık! Arlık çıkabilirdim! Ve, dün annemle babam beni almaya geldiklerinde, doğup büyüdüğüm Paris'ten ve oradaki çevremden ayrılıp buradaki yabancı muhite gelmiş olmamın ruhsal sağlığıma olumsuz etkisi olacağından, bir an önce Paris'e dönmemin şart olduğunu da eklemeyi ihmal etmediler! Zavallılar, benim akıllı tarafımı hiç görmediler ki... Doktor olmanın kendilerine yüklemiş olduğunu zannettikleri ciddiyetleri, onlara, on sekiz- on dokuz yaşlarında bir genç kızın, hattâ ufak bir çocuğun endişe, korku, umut ve beklenti yıkımları ile ilgilenmelerine müsaade etmedi ki... Orada hep deli Cécile vardı... vuran, kıran, bağırarak, ses duyan, elleri-ayakları bağlı olarak günlerce pis banyo küvetlerinde tutulan Cécile

vardı... Ve, herkes görünürdeki deli Cécile ile ilgilendi... Kimse, onun neden ses duyduğunu ve neden vurup kırdığını, neden tüm gece boyunca deli gömleği içinde yatağında çırpınıp durduğunu, ne düşündü ve ne de sordu... Beni tedavi ettiklerini zannedenler, beni yıkanın Paris'teki çevrem ile anne-babamın, ve, yaşamam için yapmaya kalkıştığım her atılımı nefret dolu varlığı ile önlemeye çalışan Julie teyzenin olduğunun farkında değiller.. Benimle, gerçek Cécile ile hiç konuşmadılar... İşte, böylece, bugün öğle üzeri geri döndüm! Seni öylesine özlemiştim ki... İyi ki, seni her akşam sakladığım dolabın üst rafındaki gizli yerinde bulamadılar... Yoksa, eminim ki, "iyiliğim için" seni de yokedeceklerdi... Ne ise... İşte, gene buluştuk sevgili günlüğüm...

Olacak şey değil! Bizimkiler, tıp ilminin tartışılmaz mükemmelliyetteki kararını tatbikata geçirmeye hazırlar! Dün, son üç-dört yıldan beri, gerek Paris'teki evimizdeki gerekse buradaki odama hemen-hemen hiç girmeyen babam, elinde iki bardak portakal suyu ile ve yüzünde, çekingenliği ile samimiyetsizliğini örtme çabası sonucu yerleştirmiş olduğu sahte gülümsemesi ile odama geldi. Bana hiçbir şey demeden, sözde çok rahat bir durum içinde imişiz gibi, önce pencereyi açtı, uzaktaki denizden gelen tuzlu kokuyu içine çekti, ve sonra bana dönerek portakal suyu bardaklarından birini uzattı... Biraz durakladı, ve, pencerenin yanına çektiği sandalyeye ilişti... Sonra, sanki hepimizce ve özellikle bence de çoktan karar verilmiş bir şeyi tekrarlarcasına, önümüzdeki bir-iki hafta sonra annemle Paris'teki evimizde olacağımı söyledi... Kendisi, ne yazık ki, bizimle aynı zamanda dönemiyormuş, ama, şirketin Paris'teki merkezinden almış olduğu cevaba göre iki buçuk, en çok üç ay sonra dönebilecekmiş... Bunları söylerken bana hiç bakmıyor, gözlerini boşlukta gezdiriyordu... Ve, ağzının içinde gevelediği bazı kelimelerle, almış olduğumuz bu kararın hepimiz için en doğru olacağını da ekledi... Almış olduğumuz karar... Bu hususta fikrim alınmışmış sanki... Daha önce tek bir kelime söylenmişmiş bana, sanki... Hiç cevap vermedim... Ne diyebilirdim ki... Cevap vermem değer miydi onlara?.. Kaldı ki, tam o sırada Iason'un bana mutluluk, umut ve yaşam gücü veren sesi kulağımda idi... Her şeyi, herkesi, anlayışsız ve ikiyüzlü çevremi bırakıp ona koşmamı istiyordu... Ona söz verdim... Evet, ona gideceğim... Hem de en yakın tarihte gideceğim... Sahilin ilerisindeki denizin dibindeki sevgi dolu evimize gideceğim... Beni bekleyen Iason'a gideceğim...

22.6.1922

Bu son günlerim, deniz kokusu serinliğini taşıyan aşk sözcükleri ile geçiyor.. Öylesine bir coşku içindeyim ki, bazen, benliğimi saran bu sevgili seslere tutunup uçtuğumu hissediyorum... Uzaktaki Karadeniz'e doğru bir mutluluk uçuşudur bu...

24.6.1922

Evet, sevgili günlüğüm.. Ayrılık saati geldi... Yaşamımın şu son iki yılının tek dostu, tek tanıdığı sevgili günlük... Sana, benliğimin en iç, en gizli tarafını açtım... hattâ, (açtım) diyeceğime (seninle paylaştım) demem daha doğru olacak... Beni bir sen tanıdın... Ve, bugün seni esen rüzgâra fırlatacağım... Nereye istersen git... Ve, şayet, bir gün bir yabancıнын eline geçersen, söyle ona, eline kutsal bir emanet almışçasına sana saygı ile davransın... Sen, şu anda çıplak vücudunun üstüne geçirdiği incecik beyaz geceliği ve rüzgârda savrulmuş saçları ile sahile doğru yalınayak koşan Cécile'in kendisinin... Cécile mutludur.. ve, mutlu olduğu için de herkesi sever... herkesin mutlu olmasını ister... Cécile, sahilin açıklarındaki üç bin yıllık randevusuna koşuyor... Varoluşla hiçliğin görkemli randevusuna...